

Vážená paní Lišková,

Dne 9. 4. 2017 jsem byla přijata na oddělení Úrazové nemocnice v Brně, Ponávka 6. Při nešikovném pádu z kola jsem si zlomila raménko stydké kosti a čekala mě operace zápěstí. Z plného aktivního života se ze mě v mžiku stal pacient, který tráví většinu dne na lůžku a je závislý na pomoci druhých. V tuto dobu se stáváme citlivějšími a vnímavějšími než při běžném každodenním životě. Provází nás pocity smutku, strachu, napětí, naštvání podporované bolestí. Když člověk leží a nemá co dělat tím více pozoruje své okolí. A já se chci se s Vámi podělit o své pozorování. Není možné si nevšimnout naprosté profesionality lékařů i sester a zaběhnuté pravidelnosti, která na oddělení panuje. Stereotyp vnáší do našeho života pořádek a řád spojený s klidem a ujištěním, že všechno se děje tak jak má být. Tohle však znám i z jiných pobytů v nemocnici. Co mě však velice překvapilo, byl milý a vstřícný přístup celého personálu obzvláště pak sestřiček a sanitářek na oddělení. Střídal se služby a já jsem celý den pozorovala dění kolem sebe a říkala jsem si: "To není možné, jak to dělají, že jsou všechny pořád tak milé a přívětivé. Copak je nikdo nenaštval nebo nemají své problémy?". Ptala jsem se ostatních pacientek na pokoji, jestli to vidí stejně jako já (i ony pozorovaly) a shodly jsme se na tom, že tento úkaz je opravdu výjimečný. Taky jsem si uvědomila další skutečnost. Já jsem si pobyla v nemocnici necelý týden, ale personál zůstává dál. Pacienti se střídají, a tak budou s největší pravděpodobností prožívat něco podobného, co jsem zažila i já. Poděkujte, prosím, mým jménem všem sestřičkám z oddělení traumatologie 6. patra za jejich vstřícný, pozitivní a milý přístup k pacientům. Řekněte jim, že my pacienti si toho všímáme a jsme vděční za každý jejich úsměv a vlídné slovo. Je to velmi léčivý nástroj uzdravení. Máte úžasný, milý a ochotný tým, na který můžete být patřičně hrdá.

Děkuji Nastia Miklová